

mange alvorlige Sygdomstilfælde i Præstegaarden var hun den kærligste og omhyggeligste Sygeplejerske, saa det er let at skønne, at for Livet i Præstegaarden var hun i mange Maader til Velsignelse.

Færingerne havde den Gang ingen Skole, hun læste da med deres Børn, samlede de voksne unge Piger en Gang om Ugen for ved Samtale med dem at vække deres Sans og Interesse for et videre aandeligt Syn, og mange mindes endnu med Tak hendes Paavirkning fra hine Dage.

Den mægtige Natur, der omgav hende, trængte hun ind i med uforfærdet Mod; hendes sunde Legeme og gode Kræfter tillod hende at tage mangen forfriskende og styrkende Kamp op imod Elementernes Rasen, saa hun med fornyet Sind kunde tage fat igen inden Døre.

Ved Siden af al den ydre Virksomhed var der endnu travlere indadtil: Pastor Wesenbergs Bibliotek blev grundig gennempløjet, og et stort Fond af Kundskab blev indsamlet. Størst Udbytte for sin aandelige Udvikling høstede hun dog af Samlivet med Præstefolkene. Rigtig nok havde hun og Pastor Wesenberg mange heftige Sammenstød paa Grund af deres forskellige Naturer; hans milde, rolige Sind irriterede hendes heftige, kamplystne Natur. Men i de kortere eller længere Vaabenhviler mellem Kampene mødtes de dog atter som staaende paa den fælles Trosgrund og kunde da til Glæde for begge udvikle Tanker om mange aandelige Spørgsmaal. Med Præstefruen havde hun dog anderledes frugtbringende Meningsudvekslinger; thi denne havde en dyb Forstaaelse og klar Gennemskuen af hendes Væsen, hvor forskellige de end var i Livssyn og Udvikling. Højt gik Bølgerne i dem begge, og Fru W. fortæller selv, at ofte rasede Stormen lige saa heftigt inde som ude.

At Johanne Futtrup mødte den hjerteligste Forstaaelse hos Fru Wesenberg, derom vidner følgende Udtalelser af denne: „Hun var altid paa sin Post for ikke at blive for-kælet af mig. Hun havde Tankens Klarhed igennem Troens Syn. Hun følte sig som den, der bar Guds billedet saa levende i sig, saa at alt, hvad hun gjorde, var Guds Værk ved hende, ikke i Overmod men med dyb Ydmyghed, derfor var Tanken ogsaa altid saa klar og fast til at gennemføre den Fortolkning, hun vilde have frem. Lige over for smaa Børn var hun mageløs, *) over for Mellemalderen forstod hun ikke

*) Samme Vidnesbyrd giver det Bech'ske Hus, hvor hun i mange Aar havde som et andet Hjem. Her i den store Børneflokk, som hun saa opvokse, og som hun hang ved med den inderligste Kærlighed, samlede hun mange af de dybsindige Barneord, som hun saa ofte havde Glæde af at meddele andre.